

Практично усі вчені відзначають, що поняття “правосвідомість” відображає взаємозв'язок права зі свідомістю: якщо право є об'єктивною реальністю, то правосвідомість – це суб'єктивна реакція людей на право, тобто право у свідомості суспільства. Поряд із цим серед науковців немає єдиного погляду щодо компонентів правосвідомості. У сучасній теорії правоправосвідомість тлумачиться також як система ідей, уявлень, емоцій і почуттів, що виражають ставлення особи, групи, суспільства до чинного, минулого і бажаного права, а також до діяльності, пов'язаної з правом [7, с. 677].

Належне регулювання відносин правом потребує якісної нормативно-правової бази як форми закріплення норм права, адже саме законодавство виконує функцію системостворюючого фактора у правовій системі, забезпечує зв'язок між всіма її елементами, а також між іншими соціальними системами (економічною, політичною, моральною та ін.) [8, с. 149].

Правосвідомість як специфічна форма свідомості також суттєво залежить від типу мислення, що відображає систему правових знань і понять, що регулюють суспільні відносини [1]. Таким чином правосвідомість є необхідною передумовою створення норм права, тому від її рівня залежить, по-перше, сам факт створення норми, по-друге, її зміст, по-третє, її оцінка та дотримання, адже у процесі подальшої правореалізації може виникнути ситуація, при якій відбувається зіткнення індивідуальної та групової правосвідомості, професійної та буденної, що може створити певний дисбаланс у суспільних відносинах. Для запобігання таким ситуаціям необхідним є правове навчання усіх верств населення, аналіз їхнього соціального і правового досвіду, залучення до створення норм спеціалістів відповідних галузей, котрі мають професійні знання та досвід з питань правового регулювання даних суспільних відносин, а також володіють високим рівнем правосвідомості.

Список використаних джерел:

1. Вержовська НА. Основні чинники формування правосвідомості // Зб наук праць Інституту філософії ім. Г. С. Костюка АПН України / За ред. Максименка С.Д. – Т. 12. – Вип.20. – Ч.7 – К.: ГНОЗІС, 2010. – С. 71-78
2. Загальна теорія держави і права: Підручник за ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченка, О. В. Петришина. – Харків: Право, 2002. – 432 с.
3. Лозинська І. В. Правотворення, правотворчість та законотворчість: проблема співвідношення // Митна справа. – 2011. – №5(77) – С. 18-21
4. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник. – 3-є видання. – К.: Алерта, 2012. – 524 с.
5. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.
6. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник. – Харків, 2005. – 455 с.
7. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс): підручник – Х., 2006. – 776 с.
8. Соціологія права. Підручник / За заг. ред. Л. М. Герасіної, М. І. Панова. – К., 2003. – 276 с.
9. Соціологія права: навч. посіб. / В.Л. Воднік, Ю.І. Золютарьова, Г.П. Клімова, Н.П. Осипова, О.В. Седлюк. – Х.: Право, 2007. – 224 с.
10. Теорія держави і права: навч. посіб. / В. М. Субботін, О. В. Філонов, Л. М. Князькова, І. Я. Тодоров. - К.: Знання, 2005. - 327 с.

СУСПІЛЬСТВО КОНТРОЛЮ І ПРАВО

Суліменко В.І.,

студент Інституту філософської освіти Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова.

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент, заступник начальника навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання з питань координації роботи регіональних відділень Національної академії внутрішніх справ *Вовк В.М.*

На нашу думку, одним із яскравих взірців мужності думки і духу у сучасному теоретичному європейському просторі є ідеї Жюльє Дельоза, зокрема в частині осмислення якості і змісту суспільства, в якому ми живемо. Йдеться про його теорію суспільств, яку він представляє, з посиланням на Фуко, у вигляді типів суспільств, які змінили одне одне: суспільства суверенітету, дисциплінарні суспільства і суспільства контролю. Відлік свого часу суспільства контролю розпочали після закінчення Другої світової війни.

У кожного із цих типів суспільств свої символи і свої боги, а при цьому і свій тип людини: нас – людей-боржників не можна порівняти з людьми-ув'язненими, яких формували дисциплінарні простори. Кожен із цих типів суспільства використовував засоби для свого о-предметного існування. Право як раз і належить до тих засобів, які використовуються у суспільстві для підтримки стабільності і рівноваги, але правове є рівним саме собі у різних суспільствах. Попри значно виражений консервативний характер, право змушене змінюватися, щоб уберегтися, зберегтися і продовжити своє існування. Все це супроводжується гігантською ідеологічною роботою, яка обґрунтовує, переконує, бомбує, нав'язливо виправдовуючи такий стан речей. У суверенних суспільствах право забезпечує збір податків і справедливості винесення вироків, у дисциплінарних просторах – управляє виробництвом і керує життям, а у суспільствах контролю –

У дисциплінарних суспільствах значну роль відіграють засоби індивідуалізації особи: документ, який вказує соціальну позицію кожного індивіда та особистий підпис. Суспільствам контролю більше не потрібні документи та особистий підпис – вистачає коду. Усім нам знайома ситуація, коли десятки цифр достатньо для того, щоб уся інформація про конкретну особу була відома. До таких кодів та засобів контролю відносяться і пронумеровані кредитні, дисконтні картки, страховий поліс тощо. На сьогодні не потрібно винаходити яскраві та однозначні знаки індивідуалізації – цифри, порядковий номер, присвоєний кожному з народження, виконують ці функції.

СЕКЦІЯ 2: МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ПРАВА

ПРАВОВАЯ ПЕРСОНОЛОГИЯ В КОНТЕКСТЕ ФИЛОСОФСКО-ПРАВОВЫХ ИССЛЕДОВАНИЙ

Бесчастный В.Н.,

ректор Донецкого юридического института МВД Украины, доктор наук по государственному управлению, профессор, заслуженный юрист Украины

Гребеньков Г.В.,

начальник кафедры психологии и социологии Донецкого юридического института МВД Украины, доктор философских наук, профессор

Сегодня, когда право объективно находится в центре обсуждения общественно значимых проблем, лишь подчеркивает тот факт, что потребность в теоретическом осмыслении и проникновении во все возможные аспекты и, более того, сущность этого социокультурного феномена, все еще остается не до конца удовлетворенной.

За последние двадцать лет, которые ознаменовались не только радикальными социально-экономическими и политическими преобразованиями, но и сменой интеллектуальных парадигм, теоретически описывающих эти изменения, отечественная юридическая мысль, активно участвуя в этом процессе, пытается также переосмыслить свои мировоззренческие предпосылки, свой методологический инструментарий,